

การศึกษาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย
กรณีศึกษา การใช้คำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ

A Study of Chinese Language Learning Problems of Thai Students:
A Case Study of Reduplication of Chinese Adjectives

ภูเทพ ประภากร*
Puthep Prapagorn

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง กรณีศึกษาเรื่องการใช้คำคุณศัพท์ภาษาจีนที่อยู่ในรูปคำซ้ำของผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนในประเทศจีนและประเทศไทย จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาในประเทศจีน จำนวน 50 คน และผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาในประเทศไทย จำนวน 50 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้คือ แบบสอบถามและแบบทดสอบความรู้เรื่องคำคุณศัพท์ภาษาจีนที่อยู่ในรูปคำซ้ำ โดยเนื้อหาในแบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ด้านคือด้านรูปแบบการซ้ำคำ ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีน และด้านการนำไปใช้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนชาวไทยทั้งสองกลุ่มมีปัญหาด้านการนำไปใช้ในการแต่งประโยคหรือด้านการสื่อสารมากที่สุด อันดับที่สองคือปัญหาด้านกฎเกณฑ์การใช้ตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง และด้านรูปแบบการซ้ำคำรองลงมาตามลำดับ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากการนำไปใช้ในการสื่อสารนอกห้องเรียนน้อย และการสอนที่เน้นกฎเกณฑ์เพียงอย่างเดียวแต่ขาดการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยมีข้อเสนอแนะว่าควรใช้กระบวนการวิจัยในการแสวงหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนชาวไทยต่อไป เพื่อช่วยลดปัญหาการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดพลาดให้น้อยลง และการใช้สถานการณ์จำลองเป็นอีกหนึ่งวิธีในการฝึกปฏิบัติเพื่อจะได้สังเกตการพูดสนทนาของผู้เรียน ซึ่งจะสะท้อนระบบความคิดและความมีเหตุผลในการใช้ภาษา ความเหมาะสมกับบริบท สภาพแวดล้อมทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ: ไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง, คำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Abstract

The present study aimed to investigate the teaching problem in Mandarin Chinese grammar focusing on studying reduplication of Chinese adjectives. The participants were divided into two groups. The first group were 50 Thai students studying Mandarin Chinese at People's Republic of China and the second group were 50 Thai students studying Mandarin Chinese in Thailand. The research instruments used were a questionnaire and comprehension test about the reduplication of Chinese adjectives which consisted of three main parts – patterns of the reduplication, rules of Mandarin Chinese grammar and its implementation. The study revealed that both groups of the students had the same problems which were the implementation of the reduplication to construct sentences and using it in real-life communication. Besides, rules of Mandarin Chinese grammar and patterns of the reduplication were also obstacles for the students. The main reasons of these obstacles were an insufficiency of real-life communication outside classroom and also teaching technique which redundantly focused on remembering grammar rules. The study also suggested that teachers should seek for more appropriate method to teach Mandarin Chinese grammar for Thai students in order to reduce students' language error. Moreover, using role play in classroom is the alternative way that helps students engage to a real-life interaction and it can be used as a tool to reflect students' thought to use language in an appropriate context.

Keywords: Mandarin Chinese grammar, reduplication of Chinese adjectives

บทนำ

ภาษาจีนกับภาษาไทยล้วนอยู่ในตระกูลภาษาเดียวกัน ทั้งสองภาษานี้มีสิ่งที่เหมือนกันอยู่หลายประการ รวมถึงเรื่องหลักไวยากรณ์ สังเกตได้จากการเรียงคำและโครงสร้างหลักของประโยค ส่งผลต่อผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีน อย่างไรก็ตาม หากเราศึกษาค้นคว้าและวิจัยอย่างลึกซึ้งซึ่งจะพบว่าผู้เรียนชาวไทยยังมีปัญหาการนำความรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางมาใช้ในการสื่อสารเป็นอย่างมาก สะท้อนให้เห็นจากการสื่อสารในสถานการณ์จริง ที่มักจะพูดหรือเขียนผิดหลักไวยากรณ์อยู่บ่อยครั้ง ส่งผลให้การสื่อสารภาษาจีนไม่ถูกต้อง ไม่เข้าใจความหมายหรือ ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนไป

ดังนั้นเพื่อชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและสภาพปัญหาด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ วิเคราะห์ปัญหาด้านการนำไปใช้ เนื่องจากเป็นไวยากรณ์ภาษาจีนกลางที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้ผิดประเภอกับชาวจีนนิยมใช้การสื่อสารในชีวิตประจำวันเพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนา “ด้านการสอน” และ “ด้านการเรียน”

ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สะท้อนปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางเรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ ได้ครบทุกด้านและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์งานวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่ศึกษาภาษาจีนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เนื่องจากการนำความรู้จากการเรียนในชั้นเรียนไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน จำเป็นต้องมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการสื่อสารด้วยเช่นกัน Zhou (2011, pp.80-81) ได้ให้ความเห็นว่าการเรียนการสอนภาษาที่สอง ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางภาษามีผลต่อการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก เพราะการรับสารและส่งสารในสถานการณ์จริงจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการอยากรู้ อยากลองใช้ภาษาที่ตนเรียนมาสื่อสารกับบุคคลอื่นที่สื่อสารภาษานั้น ๆ งานวิจัยนี้มีประโยชน์ในการวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาการนำไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ ตลอดจนเพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางที่สอดคล้องกับสภาพผู้เรียนชาวไทยต่อไป

วัตถุประสงค์งานวิจัย

ศึกษาปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำของผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนในประเทศเจ้าของภาษาและในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นโดยนำทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติคำนึงถึงความแตกต่างด้านสภาพแวดล้อมทางภาษาที่แตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ศึกษาภาษาจีนในประเทศเจ้าของภาษาและอีกกลุ่มที่ศึกษาภาษาจีนในประเทศไทย ตลอดจนคำนึงถึงเนื้อหาในบทเรียน ระดับความรู้ภาษาของผู้เรียน และแบบเรียนอย่างรอบด้าน

Meng (2011, pp.11-15) และ Lu (1994, pp.49-64) ให้กรอบแนวคิดในการพิจารณาแยกแยะรูปแบบและสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ อุปสรรคสำคัญของการเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางคืออะไร
2. สาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาหรือความผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางคืออะไร
3. กลวิธีการแก้ไข พัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางมีอะไรบ้าง

หลักการ 3 ประการข้างต้นนี้ จึงเปรียบเสมือนเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยนี้วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทยเพื่อเป็นแนวทาง

การแก้ไข ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้เรียนชาวไทย ทำให้ผู้เรียนชาวไทยสามารถนำความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาจีนไปใช้ได้ถูกต้อง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ผู้เรียนชาวไทยที่กำลังศึกษาภาษาจีนอยู่ในประเทศจีน และกลุ่มที่ 2 ผู้เรียนชาวไทยที่กำลังศึกษาภาษาจีนในประเทศไทย กลุ่มละ 50 คน กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 จะเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวไทยทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และนักศึกษาระยะสั้นที่กำลังศึกษาภาษาจีน ซึ่งส่วนใหญ่เคยเรียนภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ปี กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เคยเรียนภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ปีเช่นกัน

งานวิจัยนี้เลือกรูปแบบการซ้ำคำของคำคุณศัพท์ภาษาจีนกลางที่นิยมใช้และปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ 5 รูปแบบ คือการซ้ำคำแบบ AA การซ้ำคำแบบ AABB การซ้ำคำแบบ ABAB การซ้ำคำแบบ ABB และการซ้ำคำแบบ A里AB โดยเลือกคำคุณศัพท์ที่ผู้เรียนนิยมใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เริ่มศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงงานวิจัย บทความ ศึกษารูปแบบและลักษณะเด่นทางไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทย เพื่อนำมาเปรียบเทียบความเหมือน ความต่าง และการนำไปใช้ อีกทั้งยังรวบรวมข้อมูลการใช้คำคุณศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยจากการมอบหมายภาระงานในชั้นเรียน และจากคลังภาษาออนไลน์ของมหาวิทยาลัยในประเทศจีน เพื่อจะได้ข้อมูลที่ครบถ้วน สะท้อนให้เห็นถึงสภาพปัญหาด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยได้อย่างเต็มที่

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องมือคือแบบสอบถาม และแบบทดสอบวัดความรู้การออกแบบแบบสอบถาม และแบบทดสอบวัดความรู้ เนื้อหาหลัก 3 ด้าน คือ ด้านรูปแบบการซ้ำคำของคำคุณศัพท์ ด้านหน้าที่ของคำในประโยค กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีน และด้านการนำไปใช้ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือแบบทดสอบวัดความรู้ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเนื้อหาในบทเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยทั้งที่ศึกษาภาษาจีนในประเทศเจ้าของภาษาและในประเทศไทย
2. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบจากตำราหรือเอกสารต่าง ๆ กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และพฤติกรรมที่ต้องการวัด กำหนดเนื้อหาในแบบทดสอบ
3. ผู้วิจัยออกแบบแบบทดสอบตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
4. เมื่อออกข้อสอบเสร็จแล้ว จึงให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้
 - ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบมีความตรงเชิงเนื้อหา
 - ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบมีความตรงเชิงเนื้อหา
 - ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบไม่มีความตรงเชิงเนื้อหา

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของข้อคำถามโดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป หากมีข้อสอบข้อใดที่ต้องแก้ไข ผู้วิจัยนำมาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามทั้งในรูปแบบแจกเป็นกระดาษ และส่งแบบสอบถามเข้าทางอีเมลให้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ได้รับแบบสอบถามตอบกลับมาทั้งหมด 100 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดความรู้แล้ว ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูล หลังจาก

นั้นนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเบื้องต้นตรวจสอบภาพข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูล แยกประเภทข้อมูล ในขั้นนี้ลงมือสร้างตารางแจกแจงความถี่ แล้วนับหรือแจกแจงความถี่ของข้อมูลลงในตารางที่ 1

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยนี้คือสามารถชี้ให้เห็นถึงปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย ในเรื่องคำคุณศัพท์ภาษาจีนที่อยู่ในรูปคำซ้ำ นำไปสู่แนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับผู้เรียนชาวไทยทั้งในระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง อีกทั้งยังมีประโยชน์โดยตรงต่อผู้สอนและผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยที่จะสามารถนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนเอง

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

จากการดำเนินงานวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีปัญหาคือความรู้ด้านหน้าที่ในประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีนของคำคุณศัพท์ที่เขียนอยู่ในรูปคำซ้ำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างของผู้เรียนภาษาจีนที่ศึกษาอยู่ในประเทศไทยจะมีปัญหามากกว่ากลุ่มผู้เรียนภาษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศเจ้าของภาษา รายละเอียดตามตารางด้านล่างนี้

ตาราง 1 ผลการตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

เนื้อหา	จำนวนการตอบรวม ¹	กลุ่มที่ 1		ลำดับที่	กลุ่มที่ 2		ลำดับที่
		ผู้เรียนที่ศึกษาภาษาจีนในจีน			ผู้เรียนที่ศึกษาภาษาจีนในไทย		
		ตอบถูก (ร้อยละ)	ตอบผิด (ร้อยละ)		ตอบถูก (ร้อยละ)	ตอบผิด (ร้อยละ)	
ผลการตอบ							
ด้านที่ 1							
รูปแบบการซ้ำคำของคำคุณศัพท์ (13 ข้อ)	650	428 65.85	222 34.15	③	451 69.38	199 30.62	③
ด้านที่ 2							
หน้าที่ของคำในประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (5 ข้อ)	250	117 46.80	133 53.20	①	101 40.40	149 59.60	①
ด้านที่ 3							
การนำไปใช้ (15 ข้อ)	750	384 51.20	366 48.80	②	359 47.87	391 52.13	②
รวม	1,650	54.62	45.38		52.55	47.45	

จากตาราง 1 เราจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ปัญหาอันดับหนึ่งคือด้านหน้าที่ของคำในประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เห็นได้ชัดจากค่าเฉลี่ยของการตอบผิด ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยเกินร้อยละ 50 เหมือนกัน สะท้อนให้เห็นว่าในด้านหน้าที่ในประโยคของคำคุณศัพท์และกฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์เป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งจะเป็นปัญหาสำคัญให้กับผู้สอนว่าจะจัดการเรียนการสอนรูปแบบใด ให้ผู้เรียน

¹ จำนวนการตอบรวม หมายถึง จำนวนคนตอบกับจำนวนข้อในแบบทดสอบ นำมาคูณกัน เช่น ด้านที่ 1 (จำนวนข้อคำถาม 13 ข้อ × จำนวนคน กลุ่มละ 50 คน จะได้ 650)

เข้าใจและสามารถนำความรู้เรื่องหน้าที่ในประโยคและกฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เพื่อลดปัญหาความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นให้น้อยที่สุด

นอกจากนี้จากตารางที่ 1 ยังพบว่าปัญหาที่เกิดจากการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนอยู่ในประเทศไทยจะมีมากกว่าผู้เรียนที่ศึกษาภาษาจีนอยู่ในประเทศจีน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า สาเหตุมาจากการขาดสภาพแวดล้อมทางภาษาที่เอื้อต่อการนำความรู้เรื่องไวยากรณ์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน จนทำให้ผู้เรียนไม่คำนึงถึงความสำคัญในการนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในการสื่อสารสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Zhou และกุเทพ ประภากร (2559) ในด้านความสำคัญของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางภาษา ดังนั้นปัญหาด้านการขาดสภาพแวดล้อมทางภาษาที่เอื้อต่อการนำความรู้ในชั้นเรียนไปในการสื่อสาร จึงส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารของผู้เรียนเป็นอย่างมาก

จากการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ รูปแบบของปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำที่ผู้เรียนชาวไทยที่แสดงออกมาทั้งในแบบทดสอบวัดความรู้ และจากการมอบหมายภาระงานในชั้นเรียน สามารถสรุปออกเป็น 3 รูปแบบได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านรูปแบบการซ้ำคำ

เนื่องด้วยรูปแบบการซ้ำคำคุณศัพท์ในภาษาจีนมีค่อนข้างมาก ทำให้ผู้เรียนเกิดการสับสนในการเลือกใช้ ประกอบกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องความหมายของรูปแบบการซ้ำคำในแต่ละรูปแบบ ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนเลือกใช้ไม่ถูกต้อง หรือเลือกใช้ตามที่ตนเองเข้าใจ ตัวอย่างเช่นคำคุณศัพท์บางคำที่ไม่สามารถซ้ำคำได้ ผู้เรียนกลับนำมาเขียนไว้ในรูปแบบคำซ้ำ

美丽 ซ้ำคำเป็น 美美丽丽

难 ซ้ำคำเป็น 难难

หรือคำคุณศัพท์ที่มีรูปแบบการซ้ำคำที่แน่นอน ตายตัว กลับไปเขียนในอีกรูปแบบหนึ่ง ตัวอย่างเช่น

孤单 ซ้ำคำเป็น 孤里孤单、孤单孤单

明白 ซ้ำคำเป็น 明白明白

雪白 ซ้ำคำเป็น 雪雪白白

นอกจากนี้ รูปแบบการซ้ำคำที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยสับสน แล้วมักใช้ผิดอยู่บ่อย ๆ คือรูปการซ้ำคำแบบ “AABB” และ “ABAB” เพราะคำคุณศัพท์สองพยางค์บางคำที่มีรูปแบบการซ้ำคำแบบ “AABB” ยังสามารถซ้ำคำได้ในรูปแบบ “ABAB” ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นคำกริยา เนื่องจากความหมายของประโยคที่หมายถึง “ทำให้...” ดังนั้นหากผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายของประโยคที่ต้องการ ก็จะเลือกใช้รูปแบบการซ้ำคำที่ผิดได้ ตัวอย่างเช่น

‘工作了这么长时间，我们该轻轻松松了。’ ควรซ้ำคำเป็น “轻轻松松”

‘经理轻轻松松的样子，让会议上的气氛更和谐。’ ควรซ้ำคำเป็น “轻轻松松”

2. ปัญหาด้านความรู้เรื่องหน้าที่ในประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

สาเหตุหลักคือขาดการสังเกตและยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การใช้คำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ รูปแบบของปัญหามักจะสะท้อนออกมาให้เห็นในหลายๆรูปแบบ หากพิจารณาในเรื่องคำคุณศัพท์ภาษาจีนที่อยู่ในรูปคำซ้ำ สามารถสรุปรูปแบบของปัญหาในด้านนี้ได้ 6 รูปแบบคือ

1. เติมคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ เช่น “我的房间很干干净净。”

2. เติมคำกริยาวิเศษณ์รูปปฏิเสธ “不、没” เช่น “我听不懂清楚。”

² ประโยคที่มีเครื่องหมาย * คือประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์

3. เติมคำเสริมอาการ “了、着、过” เช่น “他以前胖胖过，现在瘦了。”
4. เติมคำว่า “有点儿” เช่น “这个明星眼睛大大的，个子有点儿高高的。”
5. นำคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำใช้ในประโยคเปรียบเทียบ เช่น “你们比我更清清楚楚的。”
6. ขาดคำเสริมโครงสร้าง “的、地、得” ทำให้โครงสร้างประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น

“那些东西都整整齐齐。” ขาดคำเสริมโครงสร้าง “的” ทำให้อายุประโยคเนื่องจากคำคุณศัพท์ที่อยู่ใน

ในรูปคำซ้ำทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค ต้องมีคำเสริมโครงสร้าง “的” มาวางต่อท้าย ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ (很、非常) + คำคุณศัพท์ที่ไม่ต้องมีคำช่วยใด ๆ มาต่อท้ายอีก หากผู้เรียนไม่เข้าใจกฎเกณฑ์นี้ ก็จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังตัวอย่างที่ยกมา

“我听清清楚楚。” ขาดคำเสริมโครงสร้าง “得” เมื่อคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมในประโยค จะต้องเติม “得” ซึ่งเป็นความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีนพื้นฐานเกี่ยวกับส่วนเสริมของประโยค

“他高高兴兴走进教室。” ขาดคำเสริมโครงสร้าง “地” คำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำ เมื่อทำหน้าที่เป็นส่วนขยายบทกริยาในประโยค จะต้องเติม “地” เพื่อบ่งบอกถึงสภาพ หรือลักษณะของการกระทำกริยานั้น ๆ จากตัวอย่างปัญหาการใช้คำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปของคำซ้ำที่ทำหน้าที่ส่วนต่าง ๆ ของประโยคจะพบว่าสาเหตุหลักมาจากระดับความรู้และความชำนาญในการวิเคราะห์ส่วนประกอบของประโยคในตัวผู้เรียนเอง บ่งบอกให้เห็นว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจส่วนประกอบของประโยค และกฎเกณฑ์การใช้คำเสริม “的、地、得” ดีพอ จึงส่งผลให้เมื่อนำไปใช้สื่อสารจึงเกิดปัญหาเหล่านี้

3. ปัญหาด้านการนำไปใช้

ผู้เรียนชาวไทยที่เริ่มเรียนภาษาจีนจะพบเจอรูปแบบคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ (程度副词) + คำคุณศัพท์ เช่น “很漂亮、非常干净、很好” เมื่อต้องมาเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำคุณศัพท์ที่อยู่ในรูปคำซ้ำผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจข้อแตกต่างระหว่างสองรูปแบบนี้ Ru (2007) และ Wang (2011) ให้ข้อสังเกตว่าโครงสร้าง “คำกริยาวิเศษณ์ + คำคุณศัพท์” จะใช้เพื่อตัดสิน วิจัยหรือประเมินค่าของสิ่งของ คน สภาพแวดล้อมหรือเรื่องราว ส่วนใหญ่มักจะทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยค ตัวอย่าง

“他很高，我很矮。”

“我的箱子很重，他的箱子很轻。”

ส่วนคำคุณศัพท์ที่เขียนอยู่ในรูปคำซ้ำจะมีความหมายถึงการพรรณนา บรรยายลักษณะการกระทำรูปร่างของสิ่งของ คน หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถทำหน้าที่ได้ทั้งส่วนขยาย ส่วนเสริม และภาคแสดงของประโยค ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเข้าใจถึงความแตกต่างนี้แล้ว ก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้รูปแบบในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

ปัญหาอีกประการหนึ่งในการนำไปใช้ เกิดที่ตัวผู้เรียนเองที่เมื่อไม่แน่ใจหรือไม่กล้าที่จะนำไปใช้ได้ถูกต้องหรือไม่ ก็มักจะเลือกใช้วิธีการหลีกเลี่ยง หรือลดการนำไปใช้ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่นำความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำคุณศัพท์ภาษาจีนอีก จนเกิดการหลงลืมไปในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางที่เน้น “ด้านการสอน” และ “ด้านการเรียน” เพื่อยกระดับประสิทธิภาพในการเรียนการสอนต่อไป ดังนี้

1. ด้านผู้สอน

ผู้สอนควรพัฒนาความรู้ของตนเองสม่ำเสมอ รวมถึงศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางแล้วนำมาเปรียบเทียบกับไวยากรณ์ภาษาไทยเพื่อป้องกันอิทธิพลเชิงลบจากภาษาแม่ ใช้กระบวนการวิจัยในชั้นเรียนเข้ามาช่วยในการแก้ไขปัญหาด้านการเรียนของผู้เรียนผู้สอนต้องทราบที่มา ความหมาย และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีนอย่างครบถ้วน รอบด้าน หากผู้สอนปฏิบัติได้ ย่อมส่งผลดีต่อตัวผู้สอนเองที่จะสามารถเป็นต้นแบบในการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน นำความรู้ไปถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง รวมถึงสามารถนำไปพัฒนารูปแบบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาและตัวผู้เรียนได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถนำความรู้ที่มีไปใช้เขียนตำรา แบบเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่เจาะลึก ตรงประเด็นปัญหาที่ผู้เรียนชาวไทยมักจะพบเจออยู่เสมอ

2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่าผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในด้านหน้าที่ในประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการแก้ไขปัญหา จากสภาพการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนในปัจจุบัน พบว่า สิ่งที่สำคัญคือไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน บ่อยครั้งที่เรียนหรือสอนไวยากรณ์ภาษาจีน เพราะปรากฏอยู่ในบทเรียนเท่านั้น จึงทำให้ผู้สอนและผู้เรียนยังขาดการเชื่อมโยงเนื้อหาในการเรียนการสอน การเรียงลำดับเนื้อหาเรื่องไวยากรณ์ภาษาจีนที่ขาดความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน คำนึงถึงปัจจัยสามประการในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ คือ ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์การเรียน ปัจจัยด้านกระบวนการเรียนการสอน และปัจจัยด้านเนื้อหาในการเรียนการสอน

ดังที่กล่าวมาข้างต้น กระบวนการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน สำหรับผู้เรียนชาวไทยจึงควรคำนึงถึงตัวผู้เรียนที่ไม่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ และไม่ใช้การสอนไวยากรณ์สำหรับผู้เรียนชาวจีน ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญในการจัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก และใช้คำศัพท์ที่เข้าใจง่าย ยกตัวอย่างที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง อาจใช้สถานการณ์จำลอง หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเข้ามาใช้ในการเรียนการสอน มิใช่เพียงการสอนเฉพาะรูปประโยคหรือส่วนประกอบของประโยคเพียงอย่างเดียวสอดคล้องกับความคิดเห็นของภุเทพ ประภากร (2559) ที่กล่าวว่าการศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางให้ได้ผลดี ผู้สอนควรสร้างสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้นำความรู้ในห้องเรียนไปใช้ให้ได้มากที่สุด หากขาดปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารของผู้เรียนได้

3. ด้านตัวผู้เรียน

ผู้เรียนชาวไทยเมื่อเรียนภาษาต่างประเทศจะไม่กล้าพูดหรือพูดออกมาด้วย ความไม่แน่ใจดังนั้นปัญหาที่สำคัญคือจะอย่างไรในการเสริมแรงทางบวกให้กับผู้เรียนชาวไทย วิธีการที่ดีเบื้องต้นก็คือการชมเชยและการให้กำลังใจ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถของตนให้ทัดเทียมกับผู้อื่น อีกทั้งยังช่วยลดปัญหาการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ใช้ไวยากรณ์ที่เรียนมา ผู้เรียนจึงต้องกล้าคิด กล้าสื่อสาร และกล้าใช้ประยุกต์ความรู้ที่เรียนในชั้นเรียนไปสู่การสื่อสารในชีวิตประจำวันเพราะผู้สอนจะทำหน้าที่คอยชี้แนะแนวทางการเรียนให้ แต่ทั้งหมดขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเองว่าจะเลือกเดินตามเส้นทางที่ผู้สอนชี้แนะหรือไม่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนที่สำคัญและผู้เรียนชาวไทยนิยมใช้ยังมีอีกหลายเรื่องที่น่าสนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการใช้กระบวนการวิจัยในการแสวงหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนชาวไทยต่อไป เพื่อช่วยลดปัญหาการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดพลาดให้น้อยลง

2. งานวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างค่อนข้างจำกัดอยู่ในระดับอุดมศึกษา ยังขาดการวิจัยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมถึงรูปแบบการศึกษาอื่น ๆ ดังนั้นจึงเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่จะดำเนินการวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในการศึกษาภาษาจีนสำหรับกลุ่มผู้สอนและผู้เรียนในการศึกษาระดับอื่น ๆ

3. งานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือหลักคือแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดความรู้ จึงทำให้ข้อมูลที่ได้มาสะท้อนให้เห็นในด้านการเขียน หรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายๆ แหล่งข้อมูล รวมถึงการใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อจะได้สังเกตการพูดสนทนาของผู้เรียน ซึ่งจะสะท้อนระบบความคิดและความมีเหตุมีผลในการใช้ภาษา ความเหมาะสมกับบริบท สภาพแวดล้อมทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ภูเทพ ประภากร. (2559). วิเคราะห์การใช้คำคุณศัพท์ของผู้เรียนชาวไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต Tianjin Normal University, China.
- Meng, Guo. (2011). **An Analysis of the Errors of Ten Chinese Grammatical Items for Foreigners**. Beijing: Peking University Press.
- Lu, Jian Ji. (1994). **Syntax Error Analysis of Foreigners Learning Chinese**. Language teaching and research.
- Ru, Shu Nuan. (2007). **A Study on the Usage of Similar Expressions in Teaching Chinese as a Foreign Language - Based on the Adjective AABB Overlapped And "very + adjectives" as an example [J]**. Journal of Beijing Normal University, 132-137.
- Wang, Xiang. (2011). **The reduplications of adjective AABB and ABAB type and teaching Chinese as a foreign language**. Master's Thesis, Nei Meng Gu Normal University.
- Zhou, Jian. (2011). **The Concept and Practice of Teaching Mode of Chinese Language Sense**. Bei Jing: Foreign Language Teaching and Researching Press.